

Særlig opbragte Svigerfaderen ham med sin overbærende Hovedrysten.

„Ja, saadan maatte det jo ende! Det var næsten til at forudse. Hvad andet skal det vel føre til, naar man ikke kan naa til Forligelse med sig selv? Jeg har altid haft oprigtig ondt af ham, stakkels Mand!“

Der kilrede Per et hvast Svar paa Tungen; men som saa ofte før gemte han for Ingers Skyld sine Følelser hos sig selv og tav.

*

*

*

Nu gik der igen et Aar, og et til, og endnu tre, der alle forsvandt med den særegne, umærkelige Hast, som Tiden har paa Landet, hvor den enkelte Dag kan krybe langsomt nok afsted, men hvor Aarene flyver. I den lille Villa-Idyl under Rimalts grønne Banker tumlede allerede tre Børn, en fem Aars Dreng og to Smaapiger, ægte Side-nius'er, lysblaaøjede og brunløkkede. Den store Aare-regulering var for længe siden heldig afsluttet, og Per havde ofte talt om at søge andetsteds hen; men Inger vilde nødig bort fra Egnen; hun elskede sit nye Hjem, som hun før havde elsket det gamle, og satte sin Stolthed i at gøre det til et Mønster paa Orden og Hygge.

Per havde iøvrigt heller ikke selv rigtig Mod til at bryde op fra de tilvante Forhold. Dagene gled saa fredeligt hen her, Børnene trivedes, og Inger var saa rørende glad og taknemlig, fordi hun fik Lov til at blive boende i Nærheden af Forældrene og sine gamle Venner. Udenfor sit eget